LA VAGA DE LA BBC DEMOSTRA LA FERMESA D'UNS CRITERIS INFORMATIUS

Res de nou a Gran Bretanya

Des d'Anglaterra, el nostre col·laborador A. Solé, bon coneixedor deis mitjans de comunicació britànics, ha seguit per a EL TEMPS el desenvolupament de la vaga periodística més important del continent.

Governors 'are the BBC and responsible for editorial policy'

THE following is the full text of a statement by Mr Stuart Young, Chairman of BBC Governors, issued after the Governor's emergency meeting yesterday.

Day-by-day stages in the BBC crisis

By HARVEY LEE
Television Staff

POLICE TEAMS FIGHT PARKING METER RACKET

FRENCH STATION MASTER CHARGED

A. Solé (Anglaterra)

En part, l'afer arrenca del 1978. Aquell any, al llarg de sis heroics mesos, un poble islàmic no semita, d'orgullós passat imperial i amb una empenta increïble, es va passar sortint cada nit al carrer, a enfrontar-se a pit descobert amb els tancs d'un dèspota arreu considerat com el titella dels ianquis a la seva zona. El seu enderrocament, en el fons, no interessava ningú, ni tan sols a la Unió Soviètica.

El règim del xa trontollava de valent, però la immensa majoria dels mitjans de comunicació internacionals, començant per la Veu d'Amèrica, s'esmerçava a amagar-ho. Només la BBC n'informava puntualment, augmentant encara més el seu prestigi. L'amenaça comunista, quasi inexistent, seria ràpidament escombrada pel xiisme, però Amèrica es quedaria sense instal·lacions d'escolta electrònica a l'Iran i el dolent de l'episodi acabaria sent aquest baluard liberal i independent que és la BBC.

Uns anys abans, del 1967 al 1974, la BBC ja s'havia atret la malvolença de l'Aliança Atlàntica, amb motiu dels seus programes radiofònics en llengua grega, després del règim implantat per onze coronels, que, amb el probable ajut de la CIA, havien aconseguit d'emparar-se d'un pla contingencial de l'OTAN i l'havien fet servir per muntar un colp d'estat militar. Aquells programes van desplaure profundament les més altes instàncies, les quals no volien molestar «innecessàriament», deien, la dictadura de la junta d'Atenes. En caure aquesta, també van culpar la BBC de la posterior caiguda de la monarquia.

La primera vegada a la postguerra que la BBC —de cap manera l'estatal BBC, com maliciosament ens repeteix l'estatal EFE— es va atraure les ires de l'*stablishment* britànic fou l'any 1956, arran de la invasió franco-britànica d'Egipte. Junt amb el diari liberal *The Guardian,* la BBC fou l'única institució del país que s'oposà a la desastrosa aventura del canal de Suez. D'aleshores ençà, a ulls dels «patriotes», la BBC començaria a quedar classificada com un cau d'intel·lectuals de poc fiar. Sotmesa a molt fortes pressions, durant la guerra de les Malvines, la BBC es va negar en redó a parlar mai de «les nostres forces», i va seguir dient «les forces britàniques», igual que ho havia fet durant la Segona Guerra Mundial.

Ara més que mai, la BBC molesta. És massa antifeixista. Per al monetarisme històric que comença a fer figa, són dues concepcions massa oposades com perquè més tard o més d'hora no provoquin l'enfrontament que acabem de presenciar. La BBC pertany a un món sortosament encara viu de cavallers i d'acadèmics, hereu d'una època de polítics fills de famílies benestants, però il·lustrades i elegants, com la d'un Roosevelt o d'un Mc Millan, propietari d'editorials dedicades al món universitari; mentre que els seus enemics s'insereixen en el populisme groller i bàsicament illetrat d'un Reagan i d'una Thatcher, caracteritzat per l'enlairament de nous rics que han fet fortuna a la *Dallas,* d'executius agressius, ex-actors de via estreta i filles de botiguers reaccionaris.

Tanmateix, la veritat és que enlloc ningú no s'esperava pas la reacció dels periodistes radiofònics i televisius de la Gran Bretanya, davant l'intent de censura camuflada portat a terme per l'administració thatcherista, amb motiu del polèmic documental sobre l'extremisme a Irlanda del Nord. L'exemplar vaga d'ara fa una setmana, protagonitzada voluntàriament i en bloc pel personal de la BBC i de les altres xarxes comercials del país, en un gest de solidaritat, no té precedents en la història de la professió periodística britànica ni continental: un *blackout* informatiu total. I tot per una qüestió de principi, que n'és l'aspecte més admirable. Pel que fa al reportatge, es donarà al gener del 1986. Per ara no hi ha hagut, doncs, censura a la Gran Bretanya.